

JACKIE DECKER

Když se draci rozhodnou, že už klid trval dost dlouho...

NEPOZNANÉ PROROCTVÍ

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jackie Decker © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

Ilustrace:

Jana Babková © 2017

ISBN 978-80-7534-176-1

OBSAH

Předmluva

KNIHA PRVNÍ CAOINTIORN

Setkání

Beze slov

Caointiorn

Strach

U sedláka

Kletba

Odjezd

V zajetí

Cesta do Talronu

Návrat domů

KNIHA DRUHÁ KAMARÁDI

Kamarádi

Omluva

Král

Naučíme ji mluvit

Okamžik

Váček s kamínky

Sebastian

Trest

Staré rány

První vlákno přátelství

Pomoc

Facka

Šachy

Caointiornin příběh

**KNIHA TŘETÍ
PŘÁTELSTVÍ A LÁSKA**

A život šel dál

Přátelé na život a na smrt

Narozeniny, jména a souboj

Něco je špatně

Tajemství dvou kamarádek

Dvě podmínky starého muže

Druhé vlákno přátelství

Kletba a proroctví

Tichá krása úsvitu

Přejít a jít dál

Mysl stíní tmavý mrak

Těžká volba

Na pochybách

A všechno bylo, jak má být

Moje malá sestřička

Cejch zrádkyně

**KNIHA ČTVRTÁ
PŘÁTELE NA ŽIVOT A NA SMRT**

Tajemství napříč přátelstvím

Čas prozření

Proč nevidíme, co je zřejmé?

Poprvé zoufalý

Proč proroctví nemluví jasněji?

Pozdě na to něco měnit

Navždy jiná

Tajemství

Když tajemství nestačí

Vyvolená, nebo ne?

U Planiny smrti

Méně než nepřítel

Být jedním z mnoha

Příliš dobrá paměť

Poprava

Návrat, bába a jméno

Začátek konce

Žádost o ruku

Splátka za přátelství

Tichá dohoda

A na poslední stranu Arthur napsal...

Dodatek – Návrat domů

Poděkování

Věnováno:

Jiřímu Fulínovi (1955).

Zvláštní poděkování:

Minatě a Raganě.

Předmluva

Vše začalo tím, že se v internetových vodách „setkaly“ dvě dívky. Navzájem četly své povídky a dávaly si kromě samotných komentářů i rady a témata pro psaní dalších a dalších příběhů. Na základě jednoho z nich vznikla i povídka *Drak v mém srdci* od autorky, jež si říkala Eillen.

Po *Drakovi* pokračovala Eillen tvořením z téhož světa zvaného Aldorma ještě *Dračím právem*, které navazovalo na původní příběh. Pak ale Aldorma na dlouhou dobu usnula.

Eillen se k ní po několika letech vrátila a začala *Draka* přepisovat. Jednoho dne se mi ozvala s nabídkou, jestli bych také něčím její svět neobohatila.

Popravdě, pokud jste vedle sebe postavili *Draka v mém srdci* a *Dračí právo*, neskýtalo to příliš možností, o čem psát. Ovšem zároveň se mi tím otevřel celý širý svět plný nových možností, které by byl hřích nevyužít.

A tak spatřila světlo světa krátká povídka *Chladné zlato koruny* vrhající světlo na život a osobu Lautuse Nimana.

Eillen se povídka tak líbila, že nebyla proti, abych se do Aldormy více ponořila.

Následovala povídka *Králova konkubína* a *Umění odpouštět*, čímž jsme s Eillen mimoděk zažehly vlnu téměř hotového šilenství.

O nějaký čas později přišla Lomeril se svojí *Cestou zpátky*. Eillen konečně začala realizovat *Dobu změn*. Bilkis přinesla svůj *Dávný odkaz* a Mardom *Drahokam srdce*.

Já stála mimo, protože jsem nemohla přijít na motiv dalšího svého literárního počinu. Několik krátkých povídek sice vzešlo z mého pera, ale žádný velký projekt, do něhož bych vložila celé své srdce, se o slovo nehlásil. To je jedině, co jsem ještě dokázala Aldormě dát, byl rodokmen Clemensova rodu.

Lomeril začala psát *Zlato a stříbro* a na mne už pomalu začala dopadat deprese z tvůrčí krize.

Až pak mi Eillen přinesla vysvobození z mého tápání, když mi zadala nové téma. Zprvu sice nebylo patrné, že by se děj měl odehrávat v Aldormě, ale já se tak rozhodla. Pak už jen zbývalo vybrat si hlavní postavu, utvořit koncept celého příběhu a psát. Po roce úporné dřiny bylo *Nepoznané proroctví* na světě. Osm let čekalo na svou novou tvář a oficiální vydání. Ale nyní vám jej mohu představit v celé jeho kráse.

Pravda, nejedná se o typický fantasy příběh. Nenajdete zde elfy, hobity ani skřety. Ale přesto jde o svět protkaný magií a nebezpečím.

Jakým?

To vám přeci tady v úvodu neprozradím!

Hezké čtení.

KNIHA PRVNÍ

CAOINTIORN

Setkání

Dveře do zšeřelé pracovny se tiše otevřely a dovnitř vklouzl starší muž. Rudé vlasy mu spadaly na ramena a jeho zelené oči přelétly strohou místností pohledem. Nezajímal je portrét Karol Volanové, zakladatelky Talronu, ani okno za nedotaženými závěsy či snad vyřezávaná jilmová skříň z časů prince Anguse přímo naproti dveřím. Mužův pohled putoval dál po prázdné zdi až k masivnímu stolu. Dělili ho od něj necelé tři kroky. Pojednou mu to však připadalo nesmírně daleko. Musel sebrat veškeré své odhodlání, aby vůbec vykročil. Po cestě ještě odhrnul těžké závěsy, než se s konečnou platností opřel dlaní o lakovaný dub. Usadil se v pohodlné židli, otevřel zásuvku, vytáhl svázané, nepopsané pergameny, zažehnul svíci a začal psát.

Nikdy bych nevěřil, že tato chvíle přijde. Že budu sedět nad listem pergamenu, držet brk a stejně jako tento kus peří se budu pokoušet polapit i vlastní těkavé myšlenky. Nejspíše bych se k tomu nikdy neodhodlal, nebýt mého slibu.

Pamatuji si ten den, jako by to bylo včera. Talron nebyl o tolik jiný než dnes. Žili zde trochu jiní lidé, stálo méně domů, ale život nás Zrádců měl tytéž úskalí a obtíže jako nyní. Kletba rudých vlasů ležela stejně na dětech i dospělých a nebezpečí odhalení viselo ve vzduchu každý den.

Mně bylo tehdy pouhých osm let a byl jsem docela obyčejný kluk, jakých zde žily možná dvě desítky. Nemohl jsem plně rozumět důvodům k různým zákazům a zavedeným pravidlům. Stejně jako nebezpečí, které nám sice mělo hrozit, ale co jsem pamatoval, se našich životů nijak nedotklo. Všechno to pro mě byly jen pojmy, v jejichž stínu jsem býval trestán za různé prohřešky. Můj život mi připadal docela obyčejný a jediná dobrodružství v něm obsažená byla ta, která jsme si s kamarády sami vysnili a vymysleli. Zdálo se mi, že se nic nemůže stát ani změnit, ale to jsem se šeredně mýlil.

To ráno mě jako vždy probudily první paprsky slunce, které vnikly oknem do mého pokoje. Chtěl jsem si zakrýt hlavu polštářem, abych si pro sebe ukradl ještě alespoň několik chvil. To mi ale nebylo dopřáno.

„Arthure, vstávej!“ Matka zabušila na dveře a její hlas mne s konečnou platností přikoval do říše bdělých.

„Ještě chvíli, mami.“

„Arthure Elate, koukej, ať už jsi z té postele venku, nebo se neznám!“
Poslední úder o dveře a pak už ke mně doléhaly jen vzdalující se kroky.

Nechtělo se mi vstávat, ale netoužil jsem matku rozčilit. Ne, že by byla zlá, to zase ne. Přísná a rázná ano, ale zlá ne. To jen v tom věku mi všechno, co po mně chtěla, připadalo příliš zbytečné, náročné a nudné.

Ozvalo se kohoutí kokrhání. „Je čas vstávat, Arthure,“ pomyslel jsem si otráveně. Vyskočil jsem z postele, oblékl se do svých oblíbených, už značně ošoupaných a lehce potřhaných kalhot, které bych ale tehdy za nic na světě nevyměnil. Ve džberu jsem se opláchl, oblékl zašedlou košili a vyšel z pokoje. Má skromná komůrka ústila na chodbu, která spojovala všechny místnosti v domě, takže mě matka, nepříliš vysoká zavalitá žena, vyhlížející ze sednice měla hned na očích.

„No to je dost! Nasyp slepicím a podoj krávu!“ Vrazila mi do rukou ošatku se zrním a vědro na mléko.

„Ano, mami...“

„A koukej, ať jsi zpátky!“

Pokrčil jsem ramený a vyšel do příjemně chladného jitra dostát svým každodenním povinnostem. Netrvalo to dlouho. Ošatku jsem vysypal slepicím v ohradě a podojit krávu byla jen chvilíčka.

Když bylo hotovo, vrátil jsem se do domu a matka mi dala chléb se sádlem, solí a cibulí, abych se trochu najedl, než vyrazím za otcem do lesa. Přinést otci dřevorubci svačinu patřilo k mým dalším rutinním povinnostem.

Tehdy byl krásný, jasný den. Na rozdíl od týdne před tím, který celý prošel, nebyl na nebi ani mráček. Mezi stromy smíšeného lesa, který vesnici takřka obklopoval, se vznášela pára a vzduch voněl houbami.

Jakmile jsem se jen trochu s košíkem vzdálil od shonu naší vsi, cítil jsem se uvolněně. Nikdo po mně nic nechtěl. Nikdo mě nekomandoval a já si mohl cestou představovat naprosto cokoliv. Užíval jsem si klidu do sytosti a těšil se na odpoledne s kamarády, takže mi cesta na místo, kde otec s ostatními dřevorubci osekávali kmen poražené borovice, trvala možná hodinu. Byla to první příjemná hodina toho dne.

V té chvíli jsem ještě netušil, že bude zároveň i poslední...

„Děkuji ti, synku,“ řekl mi otec, když jsem mu košík podal. Byl to silný a vysoký muž. Svého času jsem toužil být jako on. Měl vousy na tváři, mužnou hrud' lesknoucí se potem a paže, které dokázaly obejmout celý můj chlapec-ký svět.

Otřel si slané krůpěje z čela, odložil sekýru a posadil se, aby nasýtil břich.

„Jsi na mámu hodný? Víš, že musíme všichni držet spolu,“ zeptal se. Otčova slova zapůsobila jako skrytá výčitka. Nešlo mi do hlavy, proč to všechno, ale přítakal jsem, aby si nedělal starosti. Co bych neudělal, abych se vyhnul další přednášce na téma, jak moc je důležité, abychom si všichni pomáhali, dávali pozor a o všem, co by nám hrozilo, kdyby nás odhalili, že? Jednu takovou jsem si koneckonců vyslechl pár dní předtím.

To jsme s Frederikem pustili Halimovým slepice z ohrady, abychom se pobavili na účet malé Anatoly, která se je s brekotem snažila znovu sehnat dohromady. Tehdy jsem ještě obdržel výchovný pohlavek a další spoustu práce, aby mě náhodou nenapadlo zase něco vyvést.

Jakmile otec dojedl, vzal jsem si košík a vyrazil na zpáteční cestu. Slunce už stálo výš na obloze a mě doma čekalo ještě několik povinností. Loučení s otcem bylo krátké a příjemné. „Koneckonců se odpoledne zase uvidíme, ne?“ mysleli jsme si asi oba. Minimálně já tedy určitě.

Cesta zpátky by mi za normálních okolností netrvala o nic déle než tam. Ale já jsem zrovna nespěchal vstříc dalším nudným činnostem. Začal jsem se raději věnovat hledání vhodného klacíku pro výrobu praku. Můj poslední totiž vzal za své, když ho matka spálila.

A tak se stalo, že jsem přestal dávat pozor na cestu a zatoulal se do těsné blízkosti Královské cesty. Když jsem si uvědomil, kde stojím, na okamžik jsem úplně celý ztuhl. „U všech draků,“ prolétlo mi hlavou. Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že zde nikdo další není. Pořád ještě jsem se mohl nepozorovaně vytratit a nikdo by nikdy nezjistil, v jakém nebezpečí jsem se ocitl.

Ale pak jsem ji uviděl...

Vynořila se z křoví na druhé straně cesty a tvářila se šťastně a bezstarostně. Úplně mi tím vyrazila dech. Nikdy předtím jsem ji neviděl a přeci nebylo pochyb, že je jednou z nás. Měla rudé vlasy stejně jako každý jiný Zrádce. Každý z Talronu.

Stísněně jsem polkl.

Nevsímla si mě. Alespoň ne hned. V hrdle mi uvázl hlas, nedokázal jsem ze sebe vypravit ani hlásku, v hlavě uchopit jedinou myšlenku.

Načež mne uviděla a naše oči se setkaly. Ze severu k nám dolehl dusot kopyt, což mě probudilo. Prudce jsem se skryl za stromem a upustil prázdný košík do trávy. Dýchal jsem přerývaně, tlukot vlastního srdce mne skoro

ohlušil. A pak skrze ten tepot ke mně dolehla i slova pronesená dětským hláskem. Nerozuměl jsem, ale to nebylo důležité. Odvážil jsem se vykouknout zpoza kmene a zjistil, že se usmívá. Měla hlavou lehce nakloněnou na stranu a v očích otázku: „Co je?“

Připadalo mi to jako sen.

„Jak tam může takhle stát?“ prolétla mi hlavou otázka. Nebylo pochyb o tom, že se blíží královi vojáci, a kdyby ji chytili...

Raději jsem ani nechtěl domýšlet, co všechno by se mohlo stát.

„Co to děláš? Schovej se přece!“ zakřičel jsem na ni.

Tázavě se po mně ohlédla. V její tváři nebylo ani stopy po strachu. Jezdci vyjeli zpoza stromů a mířili naším směrem. Do tváří se mi vkradla horkost a nohy mi téměř zdřevěněly. Ohlédla se po nich, ale věnovala jim jen stejný zkoumavý pohled jako mně. V mém nitru zněl poplašný zvon doposud nepoznanou silou.

Vyřítel jsem se ze svého úkrytu. Blesklo mi hlavou, že dělám hroznou hloupost, ale nemohl jsem jinak. Neznal jsem ji, ale věděl jsem, že jí musím pomoci.

„Podívejte, kapitáne. Zrádkyně!“ Dolehla ke mně slova jednoho z mužů následovaná mnohohlasným smíchem.

„Je to ještě dítě.“

„O to líp, chytte ji!“ rozkázal jejich velitel.

Ta slova mnou projela jako nůž. Krev mi ztuhla v žilách a já nebyl schopen udělat ani krok. Ohlédl jsem se a v její dlani spatřil dýku. Nechápal jsem, kde ji vzala. Pevně ji svírala ve tváři majíc odhodlaný výraz. Gestem mi naznačila, abych zmizel, a pak se rozeběhla opačným směrem. Nebyl jsem schopen udělat cokoliv jiného než uposlechnout ten němý pokyn a zalehnout do trávy zrovna ve chvíli, kdy vojáci projeli kolem a rozdělili se.

„Vy tři za ní, my jedeme dál!“

Bezmocně jsem sledoval, jak se „lovci“ vydali pronásledovat svou „kořist“.

„Oni ji chytí... Chytí ji a odvedou ke králi..., on ji zabije!“ Uvědomil jsem si, že nemohla být starší než já sám. Představa, že nějaká holka, navíc mladší, je statečnější, mne vnitřně iritovala tolik, že mě to přimělo, abych vyskočil a vydal se jí na pomoc (ne, že bych tehdy věděl, jak to hodlám udělat). Srdce mi tlouklo v hrudi jako splašené.

Přeběhl jsem cestu. Prach byl od kopyt dosud zviřený. Přebíhal jsem od stromu ke stromu a kryl se za jejich kmeny, aby mne vojáci nezahlédli.

Stejně jako já i ona ze sebe vydávala poslední zbytky sil. Kličkovala mezi stromy, přeskakovala kořeny a kamení, a to vše bez skutečné možnosti pronásledovatelům uniknout.

Jeden z vojáků se po ní natahoval a téměř už ji měl. Ona ale zalehla do trávy. Voják se narovnal, načež ho větev stromu praštila do hlavy a srazila ze sedla.

„Jo!“ zaradoval jsem se vnitřně i za ni. Kdyby celá situace nebyla tak vážná, bylo by to skoro vtipné. „Je dobrá,“ neubráníl jsem se obdivné myšlence a schoval se za vzrostlý strom. Větší jsem v životě neviděl!

Voják už se nezvedl.

Ona ale dlouho na zemi nezůstala. Vymrštila se na nohy a mezitím, co oba další jezdci otáčeli koně, se rozeběhla mým směrem. Uvědomil jsem si, že vůbec nevím, co dělat. Nerozhodně jsem sledoval, jak ji dohánějí, a třásl se.

Běžela kolem mého úkrytu. Nevím, co mě to popadlo. Hmátl jsem po ní a přitáhl ji k sobě. Pronásledovatelé projeli a já ji vlekl za ruku, abychom se schovali na druhé straně mohutného kmene.

Nemohl jsem popadnout dech. Teď se ale nešlo zastavit. Našli by nás příliš snadno. Utéct se nedalo, na koních byli příliš rychlí. Museli jsme se tedy schovat. Stačil mi jediný pohled, abych pochopil, v čem tkví naše naděje. Na této straně stromu kořeny vyrůstaly ze země v hustém propletenci. Na takových místech se obvykle dobře hledaly houby, ale teď šlo o něco docela jiného. O naše životy!

„Stát!“

„Prrr!“

Odrhnuł jsem jeden trs trávy i s hlínou a dívce, která ke mně přiklela, jsem pomohl nasoukat se do díry pod kořeny. Pak jsem tam zalezl i já a průlez zakryl drnem, který jsem předtím dal stranou. Štěstí bylo tenkrát nepochybně na naší straně.

„Kam zmizela?“

„Prohledej to támhle, já se kouknu tady!“

Tiskli jsme se jeden k druhému ve strachu, že každý náš nádech bude příliš hlasitý. Ubíhaly dlouhé minuty bezmocného čekání, kdy jsme byli zalezlí jako krysy v díře, odkud nebylo úniku. A tehdy mě napadlo, že už jsme vlastně pod drnem.

Beze slov

Zarazil se a přečetl si po sobě celý doposud napsaný text. Chvilku zapřemýšlel nad tím, zda by neměl také připsat něco o historii království. Přeci jen s jeho příběhem úzce souvisela. Vojáci je tenkrát honili, protože byli Zrádci, jejichž společným znamením byly rudé vlasy. A za zrádce je označil uchvatitel, když dávno před Arthurovým narozením prchli do lesů chráníce přeživšího prince. Ale potom se rozhodl, že ne. Ten, komu byla tato slova určena, bude již vědět vše, co potřebuje.

Posmutněle se zahleděl ke dveřím své pracovny a povzdechl si. Nebylo pochyb o tom, že jeho žena už šla spát. Přemítal, zdalipak si ještě vzpomíná. Nemohl mluvit za ni, ale věděl, že on nikdy nezapomene. Až nyní, když si vybavoval, jak to tehdy všechno začalo, si uvědomil, kolik se toho doopravdy změnilo. A jak moc se změnil on sám.

Jeden z vojáků zastavil. Seskočil z koně a jako šelma se vydal k našemu stromu. Na ruce mě něco zastudělo. Její dýka!

„To s ním chce bojovat? Copak se zbláznila?“ Připadalo mi to celé jako jedno velké šílenství. Sám sebe jsem se ptal, co tu vlastně dělám, ale odpověď jsem znal moc dobře. Copak mi neříkali, že si všichni Zrádci musí pomáhat? Že musíme držet při sobě?

Bál jsem se, že udělá nějakou hloupost, chytil jsem ji za zápěstí a opatrně tlačil k zemi. Začala se vzpírat. Čím více se snažila, tím pevnější byl můj stisk. Ale pak si asi uvědomila, že je nebezpečné přetahovat se v takové situaci, a povolila.

Ticho rušily už jen kroky muže, který obcházel strom. Ruce se mi roztřáslly strachem. Mým jediným štěstím bylo, že jsem ležel, protože jinak by mi nohy jisto jistě vypověděly službu.

„Našels ji?“ Druhý voják, který právě příklusal, rovněž sesedl.

„Ne.“

„Kde může bejt? Přece se nepropadla do země!“

„Je to Zrádkyně, co ty víš? Třeba tu maj nějaký svý skryšes nebo tak něco. Bylo by pochopitelný, kdyby —“

Umlkli. Zatajil se mi dech. Najednou bylo úplné ticho. Takové, kdy ani ptáci nevydají jediný tón.

„Našli nás!“ Zcela bezmocný jsem se choulil pod kořeny s neznámou dívkou, která se ještě k tomu chovala tak divně.

V tu chvíli se pro mě zastavil čas. Vnímal jsem každíčkou svou myšlenku. „Co teď? Musíme něco udělat! Až nás najdou, zabijou nás! Musím nějak odlákat jejich pozornost. Ale jak?“ Nahmatal jsem kámen a sáhl po něm. V té samé chvíli se ho dotkla i její ruka. Stáhla ji zpět. Chvíli jsem poslouchal a čekal do okamžiku, kdy se zdálo, že jsou na opačné straně stromu, než byla naše skrýš. Potom se vše seběhlo velmi rychle.

Odhrnul jsem zarostlou zeminu a mrštíł kamenem do nedalekého křoví. Ten zlomil nějakou větvíčku a s dutou ranou dopadl. Vojáci na vteřinu ustrnuli a poté se rozeběhli ke křoví.

„Musíme pryč!“ pomyslel jsem si, ale to se už ona soukala ven.

Vylezl jsem hned za ní.

Vojáci si nás všimli a prudce změnili směr. Něco na mě zakřičela, ale nerozuměl jsem jí. Poprvé jsem myslel, že třeba jen stojí moc daleko ode mě, ale teď už nebylo pochyb o tom, že mluví jinou řečí. Běžela ke koním těch vojáků a já ji následoval. Nic jiného nám nezbývalo, pokud jsme chtěli utéct.

Byla o krůček rychlejší. Chytila řemen, odrazila se, ale zvíře na ni bylo moc vysoké. Udělal jsem jí stoličku a ona se vyšplhala do sedla.

Jenže to už nás nepřátelé dostihli. Plácl jsem druhého hřebce přes plece vší klukovskou silou a zvolal: „Jed!“

Vojáci si však prchajícího zvířete nevšíмали. Místo toho zaměřili pozornost na dívku, která byla v té chvíli doslova na koni.

Náhle se kůň vzepjal na zadní a zabořil podkovy do hlavy jednoho z útočníků. (Od té doby vím, jak se cítí ten, kdo řekne: „Připadám si, jako by mě kopl kůň...“)

Znovu jsem se obdivoval té holce. Já bych si něco takového v sedle rozhodně nedovolil. Jenže nebyl čas přemýšlet vůbec nad ničím. Druhý muž se snažil hřebce obejít, aby se k jeho jezdce dostal z boku a mohl ji shodit. Byla opravdu dobrá. Dokázala vést koně tak, že se k ní nemohl dostat. Jenže to byl tak trochu i problém, protože jsem se k ní nemohl dostat ani já. Vycouval jsem a rozeběhl se. Odhodlán riskovat i to, že taky skončím s rozraženou lebkou, jen abych dostal šanci vyhoupnout se za ní nahoru. Chystal jsem se ke skoku, když mě voják povalil na zem.

Náraz byl tvrdý. Nevím, jestli jsem vykřikl víc leknutím nebo návaľem bolesti po dopadu. Vzpíral jsem se a kroutil v záchvatu paniky. Zůstala mi jen

zoufalá potřeba uniknout. Kousal jsem, škrábal a mlátil rukama kolem sebe, ale proti dospělému muži jsem neměl žádnou šanci.

Dívka zastavila a s bojovým výkřikem po něm skočila. Dýkou ho bodla do zad tam, kde se mu vyhrnula kroužková košile při pokusech o moje znehybnění. Zavyl bolestí a mně se konečně podařilo vykroutit. Ona stála vedle se zkrvaveným ostřím v ruce a odhodlaným, přesto však dětsky zděšeným, výrazem. Bylo to poprvé, co jsem jí ve tváři uviděl strach.

Do reality nás jen pomalu vracelo sténání pobodaného. Pochopili jsme, že už opravdu musíme zmizet. Přiskočil jsem ke koni a ona mi pomohla do sedla tak jako já předtím jí. Sotva jsem byl nahoře a ujistil se, že sedím pevně, naklonil jsem se a vytáhl ji za sebe.

Voják, který po ráně větví a pádu z koně ležel v bezvědomí, se jako na potvoru začal probírat.

„Zastřel je!“ vykřikl ten s bodnou ranou v bedrech.

Srdce mi poskočilo.

„Hyjé!“ pobídl jsem koně do cvalu a matně vnímal, jak se mě chytla kolem pasu tak prudce, až jí ta zvláště tvarovaná, krví zbrocená dýka vypadla z rukou.

Kličkovali jsme mezi stromy.

Jedna šipka prosvitěla těsně kolem nás a zabodla se do stromu.

Přejeli jsme cestu do Telmiru a pokračovali hlouběji do lesa.

Kdesi ve mně se ozval slabý hlásek, který mne varoval, že nemůžeme zamířit rovnou k Talronu. Bylo to, jako bych slyšel otce: „Copak to nechápeš, Arthure?! Skrýváme se! Víš, co to znamená?! Že se musíme chovat tak, aby nás nenašli...“ Když mi tahle slova říkal, ignoroval jsem je. Asi právě proto tehdy skončil jeho monolog pohlavkem. Jenže když jsme teď ujížděli, uvědomil jsem si, že zamířit přímo k vesnici by znamenalo prozradit jim, kde se skrýváme. Bylo více než jasné, že musím jet někam jinam. Ale kam?

Vlastně na tom nezáleželo. „Co nejdál od vesnice,“ řekl jsem si. Kamkoliv, jenom co nejdál...

Caointiorn

Netuším, jak dlouho jsme ujížděli lesním porostem do neznáma. Hnal jsem koně jako smyslů zbavený a nejspíš bych tak činil ještě dlouho, kdyby na mě v jednu chvíli prostě nezakřičela. (Ne, že bych jí rozuměl.) Nejspíš i proto se zaklonila tak prudce, že mi málem vyrazila dech.

„Prrrr!“ Zatáhl jsem za otěže a naši divokou jízdu tak ukončil. Bylo s podivem, že jsme nespadli.

Držela se mě jako klíště. Měla hlavu na mém rameni a já mohl spolu se svým divoce bušícím srdcem cítit i to její. Pustila mě až po hodně chvíli, kdy opatrně napůl slezla a napůl seskočila na zem. Dala si ruce v bok, což já doprovodil nechápavým pohledem.

Konečně jsem se také mohl rozhlédnout. Ukázalo se, že se nám sice podařilo uniknout jisté smrti, ale zároveň se také dočista ztratit. Nic jsem tam nepoznával. Stromy, keře, kameny, terén... Pomalu mi to začalo docházet. „Všechno je v háji!“ (I když háj to tam opravdu nepřipomínalo.)

Zatímco já začínal propadat panice nevěda co dál, ona se zhluboka nadechla, zavřela oči a věnovala mi vítězný úsměv.

Já si ale nepřipadal jako vítěz a přiznávám, že mne její chování dost rozčilovalo. Doma jsem byl trestán za každou lumpárnu, i když nebyla vlastně vůbec nebezpečná, a ona si tu jen tak bez dohledu pobíhá po lese a ukazuje se vojákům!

V návalu bezmocného vzteku jsem seskočil z koně, ruka mi vystřelila a zakončila svoji pouť úderem o její tvář.

Překvapeně na mě vytřeštila své hluboké černé oči.

„My se všichni snažíme, aby nás královi vojáci nevypátrali, a ty se tady couráš sama tak daleko od vesnice, a ještě k tomu se postavíš na kraj cesty, aby si tě prostě museli všimnout! Chceš nás prozradit?!“ Odmlčel jsem se, abych nabral dech.

Držela se za tvář a v očích se jí leskly slzy. Zírala na mě s otevřenou pusou, jako bych jí nevím jak ukřivdil. Zarazil jsem se a možná vteřinu na ni jen zíral a rozdýchal vlastní zlost i šok z toho, co jsem právě učinil.

„Kdo vůbec jsi?“ Netuším, co jsem vlastně chtěl slyšet.

Když hlesla svou odpověď, bylo to jen jedno slovo. Nerozuměl jsem jí, ale poznal intonaci otázky.

„Cože?“

Ta chvíle, kdy jsme jeden na druhého nechápavě hleděli, trvala snad celou věčnost. Došlo mi, že tak jako já nerozumím jí, ona nerozumí mně.

V tu chvíli můj vztek odezněl.

Ten, kdo stál přede mnou, nebyl žádný hloupý kluk riskující naše životy pro své vlastní pobavení, ale zmatená holka, která se nějak ocitla sama v cizí zemi. Jak jinak si vysvětlit, že neví o tom, že nás pronásledují, a nezná naši řeč? Mátlý mě jen její ohnivě rudé vlasy. Napadlo mě, že ji možná rodiče přivezli s sebou do Aldormy. Že se k nám třeba chtěli připojit a někde se jim ztratila. Její rodiče už mohli být dávno v Talronu, zatímco my...

Znovu jsem se rozhlédl.

„Co teď? Co budeme dělat?“ ptal jsem se sám sebe. „Co když už nikdy nenajdu cestu domů?“

Náš ukořistěný kůň se začal popásat na zdejší čerstvé trávě. Zdál se nezaujatý a klidný, na rozdíl ode mne.

„Dobře, tak jo! Musíme se uklidnit a počkat. To se má, ne? Když se někdo ztratí v lese...“ pomyslel jsem si. Obvykle to tak rodiče své děti učí: „Když se ztratíte v lese, zůstaňte na místě, než vás někdo najde.“ V tu chvíli mi nedocházelo, že takto daleko by nás nikdy nehledali.

Ukázal jsem prstem na sebe, na ni, pak i na koně a na zem pod našima nohama.

„My zůstat tady, jasný?“ Nevím už přesně, co jsem si od toho sliboval, ale zřejmě to souviselo s náhlou potřebou mluvit a mít věci alespoň trochu pod kontrolou. Jenže rozprávět s někým, kdo vám nerozumí, je prakticky nemožné.

„Arthur,“ ukázal jsem na sebe. Kývla a mně nezbylo nic jiného než doufat, že to skutečně znamená souhlas.

Dívala se na mě snad ještě zmateněji.

„Arthur,“ zopakoval jsem své jméno.

I ona pak ukázala na mě.

„Arrr-t-hus...“ vypravila ze sebe ztěžka, jako by jí mé jméno vůbec nešlo na jazyk. Musel jsem se usmát.

„Ne Arthus,“ zakroutil jsem odmítavě hlavou, „Arthur...“ opravil jsem ji.

„Arr-t-harr,“ pokusila se znovu.

Rozesmál jsem se. Navzdory tomu, kde a v jaké situaci jsme se ocitli, mi připadalo její snažení legrační.

„Ar-t-hur,“ zopakoval jsem ještě jednou.

„Arrr-t-hurrr...?“

Kývl jsem na souhlas, když se jí to konečně skoro podařilo. Svou radost dala najevo tak, že mě chytla za ruce a s jakýmsi výskáním se se mnou začala točit dokola. Natolik mne to překvapilo, že jsem se ani nezmohl na odpor.

Když se konečně zastavila a pustila mě, oba jsme se ještě chvíli motali a smáli se, než se nám podařilo získat ztracenou rovnováhu a přestal se nám točit před očima celý svět. Znovu jsme se podívali jeden na druhého. Ukázal jsem prstem na ni a tázavě se zadíval, aby pochopila, že teď chci znát její jméno.

„Caointiorn,“ řekla jako naprostou samozřejmost. Tak hrozný jméno jsem ještě neslyšel, a tak není divu, že jsem vykulil oči a mé první pokusy za moc nestály.

„Caoj... Cajon...Canoj...“ Čekal jsem, že se mi bude smát tak, jako jsem se smál já, ale ona ne.

„Caointiorn,“ zopakovala. Tvářila se přitom trochu odtažitě a naprosto vážně.

„Canoj-ti-jorn?“

Chvilí stála bez reakce. Jako by váhala a usilovně přemýšlela nad tím, zda můj poslední pokus uznat či nikoliv. Pak se nakonec shovívavě usmála a řekla jen: „Cao.“

„Cao.“ Opětoval jsem její úsměv, potěšen, že se nemusím učit celé složitě jméno. Potom jsem se rozhlédl, co bych jí ještě mohl ukázat a přiřadit k tomu nějaké slovo. První mi padl do oka náš nově nabytý hřebec. Přišel jsem ke zvířeti a ukázal na něj.

„Kůň.“ Dal jsem si záležet, abych pečlivě vyslovoval.

„Úň...?“

„Kůň.“

„Kh-ůůůů-ň?“

„Ne, khůůůůň! Ale kůň. Jen kůň!“

„K-kůň...?“

„Jo!“ Zatleskal jsem rukama a vítězně si výskl. I její obličej se znovu rozzářil. Zakručelo mi v žaludku a u srdce bodl osten výčitek. Za stejný výraz a chování jsem jí před pár okamžiky vlepil políček.

Úsměv na rtech mi zvadl a s ruměncem ve tváři jsem se zhluboka nadechl ve snaze získat alespoň z části svou vyrovnanost. Útěk ani vyslovení několika slov pro nás nebylo žádným skutečným vítězstvím. Mé útroby hlásící se o přísun potravy byly pouze začátkem všech strastí.

A něco mi říkalo, že na oběd, a nejspíš ani na večeři, doma rozhodně
nebudu...

Strach

Přestal psát, protože jej přepadl záchvat kašle. Zakryl si ústa dlaní, aby jeho krev neponičila text, který ho stál už tolik času. Krk měl v jednom ohni a na plicích mu vězela snad kovářská kovadlina. Ohlédl se po sklenici s rudě se třpytícím vinným mokem stojící na stolečku v rohu a povzdechl si.

Kolikrát už zatoužil smět se vrátit do těch chvil? Znovu a od začátku prožít své dětství? Co všechno by mohlo být jinak, kdyby k tomu dostal příležitost?

Věděl však, že ji nikdy nezíská. Život ani draci nedávají druhé šance. A kdo ví, možná, že je to tak dobře...

„Cao“, jak jedině jsem jí dokázal říct, zčistajasna poklekla a zavřela oči. Myslím, že jsem se na ni zatvářil opravdu hloupě, protože přede mnou ještě žádná holka nikdy neklečela a já netušil, jak bych si to měl vyložit. Pak jsem si ale všiml těkajících víček a celkové strnulosti dívčí tváře a napětí těla.

„Cao...? Si v pořádku?“ zkusil jsem na ni promluvit, ale bez reakce.

Povzdechl jsem si.

„Co to zas vyvádí?“ Chtěl jsem ji probudit, ale jedině, co mne napadalo, bylo ji proplesknout. Takže jsem to raději vzdal.

Naštěstí netrvalo příliš dlouho a Cao opět vstala. Zdálo se mi, že každý její pohyb působí rozvázněji a vůbec mi nedocházelo proč.

„V pohodě?“ Byla to spíš řečnická otázka. Věděl jsem, že mi nemůže skutečně odpovědět.

Ale ona mne překvapila. Pomalým, jistým krokem přišla až ke mně, položila mi dlaně na ramena a cosi říkala. Unikl mi smysl slov, ale co na mě působilo, byl její nepřírozený klid a odhodlaný tón. Letmý úsměv v koutcích úst ji zdobil jako královnu bohatý šat a jemná korunka. Pro ten jediný okamžik mi připadala, jako by spadla z hvězd.

Došlo mi, že na ni nechápavě civím, a tak jsem se raději zatvářil odtažitě a odstrčil ji od sebe. Chovala se divně a to jen umocňovalo fakt, že jsem jí stále ještě neodpustil, do jakého srabu nás dostala.

A že jsem se s ní jednou zasmál? To přeci nic neznamenalo!

„Arr-t-hurr,“ oslovila mě. Ukázala na mou maličkost, sebe a koně. „K-kůň.“ Prsty naznačila chůzi, rozhlédla se a pak ukázala jedním směrem.

Připadalo mi to šílené. Chtěla, abychom vzali koně a někam šli.

„Proč?“

Natáhla ke mně ruku, kterou jsem sjel dost nedůvěřivým pohledem, a usmála se.

Nelíbilo se mi to, ale samotného mne nic lepšího nenapadlo. Stiskl jsem jí dlaň a Cao se rozzářila radostí.

„Jako bych snad měl na výběr,“ odfrkl jsem si. Přeci jsem ji nemohl nechat jít samotnou. Neznala naši řeč a vypadalo to, že ani poměry v království. Kdykoliv mohla ohrozit celou moji vesnici i mě.

Prudce mě objala a její pevné sevření mě znovu uvedlo do rozpaků. I matčinu objetí jsem se snažil vyhýbat, jak to jen šlo, a teď mě tiskla v náručí nějaká cizí holka. Stál jsem jako prkno a čekal, až ji ten náhlý záchvat vřelosti zase přejde. Byl to zvláštní pocit, ale já se znovu a znovu přesvědčoval, že se na ni zlobím a tvářil se nepřístupně.

Když se mě konečně uráčila propustit ze svého „smrtícího“ sevření, došla k, nyní už našemu, hřebci. Bylo to bláhové. Měl královskou značku. Nemohli jsme ho přivést do vesnice, i kdyby se nám ji podařilo najít. Vlastně jsme se s ním nemohli ukázat vůbec nikde. Jenže copak mně tehdy mohlo něco takového dojít? Neměl jsem ani ponětí, kde můžeme skončit.

Jediné, co mne napadlo, bylo, že kdyby se nám podařilo nějakým zázrakem vyjet z lesa, mohli bychom se vydat podél jeho okraje, až bychom narazili na Královskou cestu. Pak už by snad nebylo tak docela nemožné najít směr do vesnice.

Vykročil jsem za ní.

Zasmála se a něco řekla. Nemělo to žádný opravdový důvod, ale její smích mě urazil. Ani za mák jsem nestál o to, aby se mi nějaká holka smála. Zvlášť když jsem nerozuměl proč. A to, že se s ní nemůžu ani pořádně pohádat, mě dopalovalo ještě víc. Odvrátil jsem pohled, abych jí dal najevo své dotčení.

Promluvila.

„... Arrthurr...“ bylo ale jediné, čemu jsem rozuměl. Ohlédl jsem se po ní. Možná to byl až moc přísný pohled, možná jen bezvýrazný, sám si nejsem jistý, ale musel v ní vzbudit potřebu se mi nějakým způsobem omluvit, protože si sáhla ke krku a přetáhla přes hlavu malý proužek kůže s drobným koženým váčkem.

Než jsem stačil cokoliv namítnout nebo se jen zeptat, vtiskla mi ho do dlaně.

Díval jsem se na ten dárek a vůbec mi nedocházelo, čím jsem si ho za-

sloužil. Zahanbovalo mě to, protože já se k ní choval ošklivě a neměl jsem nic, co bych jí dal oplátkou.

Pravila několik tichých slov, zavřela mou dlaň, rozverně pohodila hlavou, až její ohnivé vlasy jen o pár centimetrů minuly mou tvář, a chytila koně za uzdu. Nepodařilo se mi skrýt překvapení a zmatek v mé mysli. Díval jsem se na ten pytlíček a pomalu ho otevířel. Na dlaň mi vklouzlo několik drobných nazelenalých kamínků a mezi nimi i jeden obyčejné šedé barvy, zato tvaru šnečí ulity. Nic víc, jen ty kamínky.

Uschoval jsem je zpět, kožený řemínek si přetáhl přes hlavu a vydal se za Cao, která už byla i s hnědákem několik metrů přede mnou. Když jsem ji doběhl, neubrnil jsem se otázkou.

„Proč si mi to dala? Co je to za kameny?“ Byl stále hrozný nezvyk mluvit s někým, kdo vlastně vůbec netuší, co mu říkám, ale dělala to samé, takže co na tom?

Usmála se na mě vesele a já se cítil klidný. Už nezáleželo na žaludku, který se čas od času hlásil o svá práva. Měl jsem naději, že to možná dobře dopadne, že se nám podaří dostat zpět do Talronu, a to bylo to nejdůležitější. Sám sobě jsem v duchu přísahal, že pokud všechno dopadne dobře, už nikdy nebudu dělat nic, co by nás ohrozilo.

Jenže pak se to stalo.

Něco uviděla. Zprvu jsem netušil co. Zalesklo se jí v očích, pustila otěže a rozeběhla se k tomu. Hleděl jsem se za ní a přemýšlel, co se asi děje. Napadlo mě, že třeba vezme něco ze země a bude chtít, abych jí to pojmenoval. Jenže ona si ze všech klacků, šišek, listů a brouků vybrala zrovna houbu!

A ne jen tak ledajakou, šlo o Zelený Plísmák, který se učí znát každý houbař jako první! V okamžiku, kdy se ho někdo dotkne, totiž začne vypouštět jedovaté spory, které naleptají kůži, a jed se okamžitě dostane do těla. Bez rychlé pomoci daný člověk zemře.

Rázem jsem byl bledší než sama smrt. Srdce mi snad vynechalo celý jeden úder, než jsem se zcela instinktivně rozběhl k ní, ruku schoval do rukávu a jedovatě zelený klobouček na obtloustlé nožce jí vyrazil z ruky.

Cao se sesula k zemi.

„Ar-t-hurrr...“, vypravila ze sebe ztěžka. Jen za tu chvíličku měla ruce do krve spálené. Věděl jsem, že je pozdě. Její tělo zachvátila horečka, jak se snažilo bojovat s otravou.

„Ar-t-hur...“

„Ne... Ne, Cao, ne...“

Víčka jí klesla.

Mé ruce se třásly, když jsem si sundával košili. Utrhl jsem z ní dva proužky látky a pevně jsem je utáhl nad jejími lokty, abych zaškrtil proudění krve. Všechno mě to učil táta. Říkal, že když se někdo popálí, je tohle nutné, aby měl alespoň nějakou šanci na přežití, než mu pomůže ranhojič. (Netušíte, kolik si z takových věcí pamatujete, dokud je opravdu nepotřebujete použít.)

„Teď ještě najít lopuchové listy!“

Rozběhl jsem se kousek dál do lesa a měl obrovské štěstí. Byl tam potůček a u jeho břehu jich rostlo nepočítaně. Utrhl jsem dva. Měla drobné ruce. Přispěchal jsem k jejímu bezvládnému tělíčku a spatřil, jak se jí oční víčka chvějí v nepřírozeném spánku. Na čele se jí skvěl studený pot a začínala blouznit. Mumlala si divná slova ve svém jazyce, mezi nimiž se tu a tam dalo rozpoznat mé jméno.

Rychle jsem třel lopuchové listy mezi prsty a pak je vtiskl do jejích dlaní. Obvázal jsem jí ruce svou košilí. Trochu se uklidnila. Srdce mi bilo tak rychle, jako by snad chtělo vyskočit z hrudi pálicí nedostatkem vzduchu.

„To bude dobré, Cao, uvidíš, bude to dobré...“, šeptal jsem se slzami na krajíčku. „Tohle jsem nechtěl...“

Přitáhl jsem ji ke koni a tomu uzdou naznačil, ať si lehne. Normální kůň by na mě jen tupě zíral, ale tohle byl cvičený válečný oř.

Teprve, když klesl, jsem ji mohl přehodit přes sedlo. Čas se opět rozhodl připomenout nám svoji existenci. Cao měla nanejvýš hodinu života. Usedl jsem do sedla, zamlaskal a pohodil uzdou, aby se postavil. V té chvíli jsem velebil všechny draky za to chytré zvíře a co nejsilněji jej pobídl do cvalu.

„Všechno dopadne dobře, Cao, slyšíš?“ Slzy se mi samy spustily z očí.

„Musíš se uzdravit! Prostě musíš!“ Nemohl jsem dělat nic víc než jet s větrem o závod.

„Slibuji, že už se ti nikdy nebudu posmívat, nikdy na tebe nezvednu hlas...“, šeptal jsem spíš sám pro sebe než pro ni. Nepřipadalo v úvahu, aby po tom, co jsme jen o vlasek unikli jisté smrti z rukou královských vojáků, zemřela kvůli nějaké hloupé houbě!

„Prosím...“

U sedláka

Stromy jsme míjeli divokou rychlostí, až zem duněla pod kovanými kopyty zvěstujícími smrt tak hlasitě, že se ptáci ve větvích plašili a zvěř prchala ve strachu z blížícího se lovce. Netušili, že jsme to jen my svištěli do neznáma s mizivou nadějí na jakoukoliv pomoc.

Dávno jsem byl ztracený a s orientací v koncích. Trvalo možná půl hodiny, než kmeny vzrostlých dubů, bříz, smrků, jedlí a borovic prořídly a vytvořily hranici lesa posléze i za našimi zády.

Zastavil jsem, abych popadl dech a rozhlédl se. Hnědák hlasitě frkal a nepokojně přešlapoval v rytmu mého na poplach bijícího srdce.

Přímo před námi se na nízkém kopci tyčilo město obehnané vysokými kamennými hradbami. Neviděl jsem, co se skrývá za nimi, ani jsem na tu dálku nerozeznal znak nad vstupní branou. Zato cesta se od ní mezi okolními polnostmi vlnila jako had plazící se pod koruny stromů nedaleko místa, kudy jsme vyjeli.

Nemohl jsem tápat a zkoušet, jestli náhodou netrefím domů, když se vrátím do lesa. Už nebyl čas. Cao potřebovala rychlou pomoc.

Jel jsem do půl těla nahý na zcizeném koni královské gardy a před sebou na sedle, jako nějaký pytel, vezl bezvládnou holku, jejíž blednoucí ruce byly spoutány do uzlíku mojí košilí. A jak se město blížilo, stále horlivěji mi hlavou vířily nepokojné myšlenky: „Mám tam prostě vjet a nechat se zajmout? I kdyby jí pomohli, tak jen proto, aby nás potom mohli vydat králi. Ale co mám teda dělat? Potřebuje ranhojiče!“ Ne, že bych snad věděl, jak hodlám v množství neznámých ulic a lidí, kteří tam žili, najít byt jediného léčitele. Zvláště když se rudé vlasy nás obou leskly na slunci jako terč pro všechny strážce. Žel drakům jsem neviděl jiné východisko než to zkusit.

Připadalo mi to jako věčnost. Tentokrát už jsem se nehnal bezhlavě k cíli. Jel jsem pomalu a ostražitě se rozhlížel. Muži pracující na svých polích si nás nevšíмали, ale já přesto cítil stále sílící touhu všeho nechat a dát se na útěk. Asi bych to skutečně udělal, kdyby mne nezastavily oči sedláka, který zdvihl hlavu od práce, když si protahoval ztuhlá záda.

Byl to silný, opálený muž. Tak jako já ani on neměl košili. Jeho vlasy se honosily barvou slámy a propoceně, zplihle visely rámuující jeho ostře řezanou tvář s rozdvojenou bradou. Podíval se naším směrem a zastavil své voly. To, co mě v ten okamžik napadlo, bylo bláznivé!

Stočil jsem směr do pole a zastavil u něj.

„Prosím, pane, pomozte mi. Otrávila se Plísmákem. Potřebuje ranhojiče...“

Z jeho očí číšel zmatek a nelibost. Poté, co se ale podíval na Cao, ho její vzezření zřejmě trochu obměkčilo. Bezvládné děvčátko přehozené přes sedlo i v jeho brunátné tváři vykouzlilo stín něčeho, co jsem nedokázal pojmenovat.

Natáhl ke mně ruce.

„Tak seskoč, kluku, rychle!“ přikázal mi a já se nezmohl na odpor. Matně jsem si uvědomoval, že naše životy svěřuji do rukou někoho, koho vůbec neznám. Ale namísto bezmezného strachu se mi spíše ulevilo. To něco, těžké jako kámen, ze mě spadlo a sotva jsem dostoupl, zatočila se mi hlava. Bylo mi najednou tak nějak mdlo, když jsem na vratkých nohou sledoval, jak do své silné náruče bere moji cizinku. Vypadala opravdu uboze a nebylo pochyb o tom, že má na kahánku.

„Termie! Vezmi to děvče dovnitř, otrávil se Plísmákem. Jedu pro léčitele!“ zavolal zčista jasna sedlák. Pro svou snahu nevydávit obsah žaludku a neomdlít jsem přehlédl ženu, která vykoukla z nedalekého domku a nyní k nám spěchala, co jí síly stačily.

Stál jsem jako přimrazený, když si muž se ženou předali nic netušící břemeno a on se následně s obtížemi vyhoupnul do sedla. Nemohl jsem spustit z očí jeho vzdalující se záda vyprovázejí ho myšlenkou: „Rychle prosím...!“

Z transu mne vytrhl až příkrý hlas vysoké, štíhlé, černovlasé ženy s pichlavým pohledem, která na mne rázně promluvila: „Pospěš, mladíku, budu potřebovat tvou pomoc!“

Šla rychle a já musel občas popoběhnout, abych jí stačil. Do domu jsme spíš vrazili, než vešli. Položila Cao na pohovku a od schodů vzala vědro, které mi doslova vrazila do rukou.

„Dones vodu!“

Málem mi vypadlo z rukou, jak mne překvapila. Přikývnul jsem a pak už bez řečí dělal, co chtěla.

Doběhl jsem ke studni v zahrádce za domem a opřel se do rumpálu. Šlo to ztuha. Nevím, jak se mi podařilo donést vodu dovnitř a nerozlít ji cestou, ale jisté je, že Termie si vědro převzala, přelila část obsahu do hrnce na peci, ve které speciálně zatopila, a do zbytku namočila složené plátno. Přikázala mi, abych Cao přiložil obklad na čelo.

„Uzdravíš se, uvidíš. Buď silná. Musíš být... Tak jako v lese. Bojuj, prosím...“, šeptal jsem k ní a jen okrajově postřehl, když vedle nás přistál lavor, do něhož paní přelila studenou vodu. Byly mi podány další látky, které jsem namočil a vyždímal. Do těch jsme jí postupně zabalily ruce, nohy i tělo. Sama jí pak plátnem namočeným v převařené vodě omývala krvavé dlaně, které vysvobodila z mých provizorních obvazů. Tvářila se ustaraně, šeptala mi, co dělat (tohle přinést, tamto podat, namočit, vyždímat), a přitom se co chvíli ohlížela ke dveřím.

Museli jsme zábalu vyměnit asi třikrát, než pán domu konečně dorazil.

„Termie!“ zahřměl starostlivě.

„Torku!“ zvolala, prudce vstala z lůžka a běžela mu v ústrety. Jeden druhého pak uprostřed sednice vroucně objali, jako by se vše kolem rozplynulo do odstínů šedi.

Můj pohled spočinul na neznámém muži, který se zastavil ve dveřích. Byl starší než sedlák a jeho žena a také oba o půl hlavy převyšoval. Černé vlasy nosil sepnuté do culíku a předcházel ho velký hákovitý nos podobající se zobáku starého supa. Vyzařovala z něj inteligence a autorita skrytá v jasných modrých očích. Z jeho pohledu jsem pochopil, co ho tolik zarazilo.

„Naše vlasy,“ uvědomil jsem si, zastyděl se, zakryl si je dlaněmi a sklopil pohled. Poprvé jsem tehdy skutečně nenáviděl prokletí té barvy. Měl jsem za to, že se jistě otočí a nechá nás svému osudu. Zavřel jsem oči, abych nemusel sledovat, jak nechá Cao zemřít a půjde mne udat, zatímco já s tím nebudu moci vůbec nic dělat. Ale ten člověk bez jediného dalšího slova vešel dovnitř a začal se věnovat pacientce.

Odhrnul zábal z jejího těla a poklepával na její hrudník, přiložil tam ucho a chvíli poslouchal. Pak zábal vrátil na místo a rozvázal mnou uvázané škrtící obvazy z cárů košile. V lokti pak prstem stiskl žílu a se zamyšleným výrazem chvilku čekal, než se tentokrát zcela bezvýrazně podíval na její již omyté dlaně, kde díky mému včasnému přiložení lopuchových listů zůstala ještě poměrně velká část kůže. Aniž by na něco čekal, vyndal z brašny nějaké byliny, které podal paní domu.

„Svař je.“

Jak přikázal, tak ona učinila. Prostě bez námitek pustila manžela, kterému se choulila v náručí, vzala váček a přešla k plotně.

On pak vyndal misku s tloučkem a začal do ní dávat další byliny a nějaké bobule, které rozmačkával na hustou kaši a tou pak začal potírat její dlaně.

Celé jsem to sledoval a bál se i dýchat. Jakmile jí pomazal ruce, omotal je čistými obvazy. Termie sundala z plotny rendlík se svařenými bylinami a třesoucíma se rukama nalila jeho kouřící obsah do hrnečku. Doktor pootevřel zraněné dívce oční víčka, pod nimiž jsem spatřil jen bělmo. Přiložil jí dlaň na čelo a podal mi obklad, abych ho znovu namočil, což jsem zcela bezmyšlenkovitě udělal. Sedláková žena mu podala hrneček s lektvarem, který kolem sebe šířil omamnou vůni nepřipomínající nic, co jsem až do té doby cítil. Namočil do odvaru cíp jednoho obvazu, přiložil jej Cao na ústa a několik kapek z něj jí vymačkal na rty a nechal ztéct do úst. To celé pak ještě zopakoval.

„Bude v pořádku?“ odvážil jsem se konečně zeptat, když se zdálo, že už se snad nic dalšího nebude dít. Měl jsem dojem, že se čas zastavil v nějaké smyčce a odmítl jít dál.

„Ano,“ odušil odměřeně léčitel, „i díky tobě,“ dodal ještě, vstal a věnoval pohled sedlákovi, který jeho přítomnost a počínání do té doby ignoroval a vyhlížel z okna.

„Čas od času jí smáčejte ústa v odvaru. Až se probere, ať ho vypije co nejvíce. Vyměňujte obklady a obvazy jí přijdu sundat sám za tři dny. Bude ji to svědět, ale nesmí se drbat. Musí ležet. Je možné, že ještě nějaký čas bude mít horečku, ale bude žít.“ Mluvil chladným hlasem, který mne navzdory obsahu slov děsil.

„Měli bychom ji uložit někam, kde bude mít klid,“ navrhl sedlák a ranhojič mu přikývl. V jejich pohledech to jiskřilo, ale já nechápal proč.

Pan Tork přišel ke Cao, zvedl ji do náruče a vykročil chodbou ke schodišti do podkroví.

„Pod' kluku!“ přikázal mi a já neprotestoval. Mám dojem, že bych neprotestoval, ani kdyby mi tehdy řekl, že mě odvede do vězení. Jako bych už nebyl schopen zvládnout toho víc. Žádné pocity ani myšlenky. To odpoledne se ze mne stala lidská schránka, jejíž duše odešla spát, protože se cítila vyčerpaná.

Pamatuji si, že v podkroví stála stará vyřezávaná postel pokrytá vrstvou prachu. Vlastně tam na všem ležela spousta prachu. Dráždilo mi to nos, až jsem kýchl. Pán domu to ignoroval a položil nemocnou na postel.

„Zůstaneš tady, jasné?!“

Odkýval jsem mu, co chtěl, a on mě s ní pak zanechal samotného. Díval jsem se jí do bledé tváře a žasl nad tím, jak vypadala křečce. Skryl jsem ve svých dlaních tu její a zašeptal: „Všechno bude dobré...“

Musel jsem v něco doufat, něčemu věřit.

„Výborně, Veille. Chceš ukázat sousedům, jak se nechat popravit v deseti jednoduchých krocích? Zbláznil ses?!“ Léčitel se na sedláka za dveřmi obořil tak hlasitě, že se to zkrátka nedalo přeslechnout.

„A co sem měl dělat? Nechat to děvče umřít?!“

„Na to se ale král ptát nebude!“

„Seru na krále!“

„A na Termii taky?“

Odmlčeli se. Dělili nás padací dveře, neviděl jsem výrazy v jejich tvářích, ale i přesto mohl cítit napětí, které mezi nimi vládlo.

„A co máme dělat? Vyhodit je? Sám si říkal, že se na ni přijdeš za tři dny podívat.“

„Tou dobou už možná nebude nikdo z nás mezi živýma!“

„A co si jako myslíš, že s tím zmůžem, jestli už je někdo viděl?!“

„Jestli je viděli, tak už nic.“ Znělo to zamyšleně. „Dnes v noci prostě zmizíte. Pojedete do Telmiru. Říká se, že tamní lidi prý Zrádcům pomáhají. Pokud někde najdete útočiště, tak tam.“

A já v té chvíli pochopil, že zdaleka ještě nemáme vyhráno!

Kletba

Čas pro mne nebyl důležitý, a tak neumím říct, jak dlouho jsem tam doopravdy čekal. Ponořen do ticha a prachu jsem ze starého houpacího křesla pozoroval cizinčin neklidný spánek a v duchu se ptal: „Kdo vlastně jsi? Jak ses sem dostala? A proč neumíš náš jazyk?“ Stále to bylo lepší než se znovu a znovu vracet k prožitým událostem a bojovat s pocitem beznaděje, který neustále dotíral na mé vědomí.

Arthur Elat zvedl hlavu od pergamenu, promnul unavené oči a dovolil si krátkou přestávku. Původně chtěl, až dopíše knihu, věnovat svůj příběh svému synovi a mladému archiváři, aby s ním naložili, jak uznají za vhodné. Nyní ho ovšem v pracovně při osamělé svíci napadlo: „Co když nebudou mým slovům věnovat patřičnou pozornost?“

Kdysi mu někdo řekl, že není možné měnit rozhodnutí jiných lidí. Že jediné, co smí, je radit a předávat moudrost. Dostal se snad i on do této situace? Znamená být Strážcem proroctví právě tohle?

Povzdechl si.

Tušil, že to neovlivní. Bude již mezi hvězdami. Nač se potom trápit tím, co nemůže změnit?

A protože máme chvilku času, neboť můj čas strávený na půdě nebyl zrovna krátký, rád bych připomněl, že ta sedmiletá holčička prodlévající v horečkách na provizorním lůžku se jmenovala Caointiorn. (Není zase tak nepochopitelné, že jsem si takové jméno v osmi letech nedokázal zapamatovat, že ne?)

Píšu o ní jako o Cao, neboť to mému tehdejšímu já bylo bližší. Jak důležité pro ni její jméno bylo, jsem se dozvěděl až mnohem později.

Ale zpátky do podkroví plného pavučin, špíny a nejružnějšího harampádí.

Ze snahy nerozplakat se mne vytrhla až paní Termie. Vystoupala po schodech, otevřela poklop a vstoupila. V jedné ruce nesla hrneček s voňavým odvarem a v druhé kus látky. Zdála se bledá jako smrt. Obě věci odložila na stolek a podívala se na mě.

„Dávej jí to po chvilkách pít. Namáčeš látku stejně jako léčitel Kolgar a až

procitne, trvej na tom, aby to vypila. Pokud se tedy probudí už dnes..." Její odměřený hlas a pohled mne přinutil ke kývnutí.

„Dneska v noci se vás pokusíme převést do Telmiru. Znáš tam někoho?“ ptala se věčně, ale já v jejích modrých očích vytušil potlačované slzy.

„Dobře..." Nenapadlo mě jediné jméno, které bych mohl uvést, ale mlčet úplně by nebylo slušné. Na jejich dobrosrdečnosti záviselo naše přežití.

„Ty a tvá sestra byste si měli dávat větší pozor na to, co sbíráte.“ Myslím, že si zkrátka jako žena nemohla odpustit nějaké to pokárání. Ale nazvat nás sourozenci byl jeden z jejích nejkrásnějších omylů.

Byl jsem odjakživa jedináček. Od Frederika jsem věděl, jak umějí být mladší sestry otravné, a tak jsem po nikom dalším v rodině ani netoužil. Ale v té chvíli mě z ničeho nic napadlo, že bude pro všechny lepší, budou-li ji nadále považovat za moji malou sestřičku. A spolu s myšlenkou se dostavila i slova.

„Šli jsme s Lenou na houby poprvé.“ Nepřipadalo v úvahu představit ji pod jejím skutečným jménem. „Chtěla si hrát na honěnou a přitom jsme se ztratili rodičům. Hledali jsme je, měli hlad a ona..." Vzpomínka, jak zvedá Plísmáka, mnou znovu otřásla plnou silou. Uhnul jsem pohledem na stranu a zastyděl se. Myslel jsem, že lež bude v pořádku, ale teď jsem v ní najednou nedokázal pokračovat.

Termie mě soucitně pohládila po vlasech.

„To je dobré, nemysli na to, zítra už budete doma mezi svými..." Veškerá její odměřenost se vytratila kamsi do nenávratna. Cítil jsem její vlídný hřejivý dotek. Stud se mi vypaloval do tváří silou rozžhaveného železa. Objal jsem ji. Schoužil jsem se v její mateřské náruči a bral si tolik přívětivého tepla, kolik mi byla ochotná poskytnout.

„Všechno bude v pořádku, uvidíš...", zašeptala tichým libozvučným hlasem a mně se slzy nezadržitelně koulely z očí.

Ještě jsem nevěděl, jestli se někdy vrátím domů živý, ale už jsem se rozhodl, že o této části nikdy nikomu vyprávět nebudu.

Jdu nyní tak trochu sám proti sobě, že? Inu, není to poprvé, kdy porušuji některé ze svých dětských předsevzetí. Říká se: „Nikdy neříkej nikdy“, ale děti obvykle starým rčením nevěří. Neuměl jsem si představit nic horšího než to, čím jsme si právě procházeli. (I když Caointiorn to spíš jen proležela.) Ale nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř!

Paní Termie mě držela pevně. Její slzy mi smáčely vlasy, a i když se netřásla tolik jako já, bylo znát, že veškerá její předchozí odměřenost byla jen předstíraná.

Pustila mne, až když se mi podařilo uklidnit. Mé paže uvolnily stisk, kterým jsem ji uvěznil, a naše oči se setkaly. Ať už jsem jí chtěl říct cokoli, slova mne opustila. Trvalo mi velmi dlouho, než jsem pochopil, co se přesně odehrálo a jak to vůbec bylo možné. Ale v té chvíli mne to jen vyděsilo. Skryl jsem ruce za zády, zbledl v obličeji a nemohl z ní spustit pohled. Její dlouhé, rovné, černé vlasy zrudly do stejného odstínu červené, jaký náležel všem Zrádcům.

„Udělej, co jsem ti řekla, ať je jí co nejlépe, než se ji pokusíme převézt.“ Nevšimla si toho. Jediný pramen se jí z copu na zádech neuvolnil, aby na mě žaloval. Kletba rodu Clemens opravdu fungovala a já jsem právě stanul tváří v tvář jejím účinkům.

Odjezd

Paní domu za mnou už nepřišla. Jímala mě čirá hrůza. Představoval jsem si, že se její manžel rozčílí, přiřítí se jako smyslů zbavený a mě i s Cao vyhodí z domu. Neuvědomoval jsem si, že v nebezpečí jsme byli všichni stejně.

Když se nachýlil večer, v hrnečku už zbývaly jen dvě třetiny léčivé tekutiny. Cao se stále neprobudila. Dýchala lehčeji a horečka jí klesla, ale ne a ne otevřít oči. Měl jsem o ni strach. Přál jsem si, aby byla při smyslech, až pojedeme.

A pak na hradbách zaplály strážní ohně a mně se mimoděk zatajil dech. Neřekli mi, kde jsem, ale já věděl ze školy, že poblíž našeho lesa jsou jen dvě velká města. A pokud toto nebyl Telmir, tak zbývala jediná možnost, Dramon.

Byla jasná noc. Úplněk osvětloval liduprázdné polnosti a v jeho stříbrném světle jsem z pootevřeného okénka zahlédl i stráže na hradbách.

V tom se padací dveře znovu otevřely a vešel sedlák. Věnoval jsem mu vyděšený pohled a spatřil jsem, že jeho dříve slámové vlasy mají nyní stejně rudou barvu jako mé. Stroze mi přikázal, ať pohnu kostrou. Dostal jsem košili, která mi byla velká, ale nestěžoval jsem si. Mě a Cao schovali pod deku na připravený vůz a pak nás zaházeli senem. Jeho vůně mě zvláště uklidňovala.

Neviděl jsem Torka s Termií vysedat na kozlík, ale cítil jsem pohnutí celého žebříňáku, když se tak stalo.

„Jedeme!“

„Tak jo,“ pomyslel jsem si. Modlil jsem se ke všem drakům, aby při nás stáli. Jenže události té noci už draci na povel neměli...

Zaslechl jsem dusot koňských kopyt.

„Jed'..., jed'..., jed'...,“ vybízel jsem sedláka v duchu. Srdce mi bilo o překot, neschopné utišit třas celého těla. Mimoděk se mi podařilo sevřít cizincino zápěstí a hlavou mi projelo: „Kdyby byla vzhůru, určitě by věděla, co dělat.“

Byl jsem přesvědčený, že Cao by vymyslela nějaký bláznivý plán, kterým by se nás pokusila zachránit. Přál jsem si být jako ona. Stejně statečný a možná i trochu bláznivý, abych riskoval a zkusil pomoci.

Opravdovou šanci uniknout jsme nikdy neměli. Voli se nemohli vyrovnat koním. Vojáci nás brzy obklíčili a Tork musel zastavit.

„Kam jedeš, sedláku?!“ Ptal se čísi mužský, chladný hlas s náznakem ironie.

„Ale... Tady kousek na návštěvu k bratranci.“ I Tork se snažil o pevný hlas, ale nedokázal zakrýt stín vlastních obav. „Bude tam velká sešlost a -“ Přerušil ho mnohohlasný smích.

„Vidíte, principi? Zrádce!“ pravil kdosi vítězoslavně.

V žilách mi při tom slově ztuhla krev. Museli mu strhnout kápi, pod kterou si skryl nově nabytou barvu svých hustých kadeří, jinak by to nemohli tak otevřeně konstatovat.

„Takže k bratranci, ano? Tam se pojedeme také podívat. Když ty a ta tvá coura jste Zrádci, tak proč by nemohl on, že?“ Znělo to zdánlivě nenuceně, ale výsměch v hlase prince byl jasně patrný.

„A copak, že vezete seno? Bratranec má málo?“ odmlčel se. „Pořádně to seno propíchejte, pánové, ať se trochu načechrá.“ Vzduch prořízl zvučný smích.

„Ne!“ vykřikla Termie.

„Termie!“

„Sedni si, ženo!“ přikázal další chraplavý hlas.

„Ale, ale... No dobrá. Svažte je! Ty děti vyndejte z vozu, jsou tam, že?“ Nečekal na odpověď. „Zpátky na zámek. Naši Zrádci mají zítra schůzku s katem a neměli by přijít pozdě,“ divoce se rozchechtal. Kůň pod ním divoce zaržál a odcválal.

Mezitím jeho muži vyházeli seno a odkryli deku. Bylo jich příliš a Cao stále zůstávala bezvládná. Vyděšeně jsem těkal pohledem z jednoho ozbrojence na druhého. Slyšel jsem Torka, jak hlasitě supěl a trousil nadávky. Termie křičela a pištěla. Oba však byli brzy umlčeni, spoutáni a přehozeni přes koně.

Totéž čekalo i mě.

Pak následovala Cao a voják se zarazil.

„Pane, vypadá hrozně. Nevím, jestli převoz přežije...“

„To už není naše starost.“

„NE!“ Začal jsem sebou cloumat. V první chvíli se mi podařilo jezdcе zaskočit, ale to bylo vše. Silně mě udeřil do zad a mnou projela tak silná, tupá bolest, že jsem nemohl ani dýchat.

Chytil mě za vlasy, přiložil mi ostří k hrdlu a přísným, nelítostným hlasem ke mně šeptem pravil: „Ještě jednou něco zkus a podříznu tě jak tu svini!“

Otřásl jsem se, ztěžka polkl a on pochopil, že už se o nic snažit nebudu.

„Jedeme!“ přikázal.

Úzkostlivě jsem se díval na koně, kde ležela Cao a zoufal si: „Zdá se, že ste měl pravdu, pane léčiteli. Za tři dny už živí nebudeme...“

V zajetí

Samotnou cestu do vězení si příliš nepamatuji. Po prvních několika metrech jsem už zíral jen do země, a tak jediná postřehnutelná změna nastala, až když se prašná polní stezka změnila v dlážděné dramonské ulice. Kdybych měl popsat, kudy nás vezli, zřejmě bych netrefil ani směr.

Nakonec to netrvalo dlouho a už jsem ze sedla putoval rovnou na rame-no siláka, který pod mojí muší vahou ani nezaprotestoval. Ostatní na tom byli stejně.

Vzali nás dolů po schodech, chladnou chodbou až k celám, kde nás rozdělili. Chtěl jsem být s Cao. Nemohli nás rozdělit, byla nemocná! Ale nezmo-hl jsem se na jediný protest.

Strčili mě do temné kobky. Díval jsem se na plápolající oheň pochodně zavěšené u zdi naproti dveřím. Zabouchli, aniž by cokoliv řekli, a když se Termie zazmítala, sklidila od vojáků jen výsměch. Chtělo se mi křičet, ale nevydal jsem ani hlásku. Dohořívající pochodeň za zamřížovaným okénkem v kovaných dveřích mi neúprosně připomněla, jak málo stačí k tomu, aby i naše životy pohasly.

Brzy utichly vojenské kroky i Terminiiny hlasité protesty. A já se stále ještě krčil ve tmě v rohu cely neschopen uklidnit své roztržesené tělo, natož spát. Nebál jsem se tmy, ale vadilo mi být sám – úplně sám.

Nebyla tam ani pryčna, jen prázdná studená podlaha s páchnoucí dírou překrytou další malou mříží. Nedostal jsem žádnou deku a na večeři jsem mohl rovnou zapomenout.

Jak jsem ležel v slzách, stočený do klubíčka, vytanuly mi na mysli pohádky, které jsem znal. Vybavil jsem si princezny zazděné v katakombách, které vždy nakonec přišel vysvobodit nějaký rytíř, a přemítal jsem, jestli se i ony cítily právě tak mizerně jako já v té chvíli. Hladovějící a plné beznaděje.

Oči mě pálily, zalykal jsem se vlastními vzlyky a vzpomínal na domov.

Na postel, do které se mi večer nikdy nechtělo a ráno jsem z ní zas odmítal vylézt. Peřina s polštářem mi nosívaly ty nejkrásnější sny. Slámou vycpaný medvídek mě zase chránil od těch zlých.

Vybavila se mi talronská rána s matkou, která byla přísná, ale přitom mi nikdy neopomněla dát najevo, jak mě má ráda. Taky otec vracející se každé odpoledne s veselou náladou, kterou jsem mu kazíval lumpárnami. Frederik

